

която има носни и ушни дупчици, е широка и плоска, и се скача съ шия-та, безъ да се познава; а дебела-та му шия се скача съ жилавий му и мекъй му трупъ; рилце-то му е възъ-околчесто, а челюсти-тѣ му сж доста разрѣзани, нѣ не се отварятъ много. Езикъ-тъ на гуштеръ-тъ е като тънка вилица и го вади навънъ много; уста-та му сж пълни съ остри зѣби, които сж намиратъ дори и въ гърло-то; очи-тѣ на тая животинка сж малки, живи и имжтъ клепаче. Отъ гуштеръ-тъ се боимъ, защото прилича на страшний крокодилъ, когото може да сте виждали исписанъ, и на змия, която се влѣче и лжкати по земя-та; той отъ малко шумоване бѣга и се крие и много лакомо се спуща на ловъ-тъ си: на пеперуди,

Гуштеръ въ естествена-та си велич.

чървие, мрави, мухи и брѣмбари, затова люде-тѣ мислятъ, че ужъ остри-тѣ му зѣби сж ядовити, та гонятъ горка-та животинка съ тояги и съ камене, ако и да е съвсѣмъ безвръдна. Гуштеръ-тъ ни се види че е ядовитъ, защото длъга-та му опашка отъ едно малко ударение се откъснова, и слѣдъ това откъснвание, тя се върти и се мѣта като жива доклѣ зайде слънце.